

עסק הביש

28.04.07

006 0670

לאחר שסיימתי לקרוא את מהדורת החדשות, אמר לי העורך שמשה שרת מחפש אותי. הרמתי את השפופרת וחייגתי. האיש שמעבר לקו נשמע לי, משום מה, יותר שרת משרת. "במחילה, מר שרת, שק לי בתחת", אמרתי וטרקתי את הטלפון. טעיתי. יוסי שריד

להשאיר את העברית הסוררת שלנו, ולו לרגע, בלי מאהב צמוד ודואג. מפעם לפעם, בעיקר כאשר אני נוסע לפי תומי בדרך ומאזין לרדיו, אני מתקשה להאמין למשמע אוזני: שגיאות צורמות, חוזרות ונשנות, ואוי לאוזניים שכך שומעות.

ואז אני עושה מעשה שרת, בבחינת מעשה אבות סימן לבנים: מרים את השפופרת, מחייג ומחפש אחר הכושל והמכשיל. אינני מטריח בשגיאות של מה בכך, מי מאיתנו איננו שוגה לפעמים. אני טורח ומטריח רק במקרים קשים, רק באותם המקרים שה אוזניים באמת מצילות.

אין לי אשליות: אני משער מה הם חושבים עליי, ברדיו או בטלוויזיה; מן הסתם הם אומרים לעצמם ולחבריהם שם, מה הוא רוצה מאיתנו, למה הוא מנדר נד לנו, ומי בכלל זקוק היום לעברית הזאת שלו. אני אפילו בטוח שבלבם פנימה הם משיבים לי: "במחילה, מר שריד, שק לנו בתחת".

יוסי שריד הוא חבר בנסת מטעם סיעת יח"ד

ידדתי במדרגות של בניין האולפנים לאחר שסיימתי לקרוא את מהדורת החדשות, והעורך בחדר החדשות אמר לי שמשה שרת מחפש אותי. כבר הבנתי שכשלתי בשגיאה, ושרת כהרגלו מבקש להעיר ולתקן. בשנים ההן, בראשית שנות ה-60, מיד עם שחרורי מהצבא, שימשתי ככתב, כעורך וכקריין בקול ישראל.

אם משה שרת, ראש ממשלה ושר חוץ לשעבר, מהאבות המייסדים, יו"ר הנהלת הסוכנות באותן שנים, השוחר מספר 1 של הלשון העברית ומאהבה הנרצע, אם הוא שמחפשני - אני מטלפן אליו בלי דיחוי; אני מוכן ומזומן לתת את הדין על שגיאותיי ובהכנעה. גם אני עבר לשפתנו.

הרמתי את השפופרת וחייגתי, והאיש שמעבר לקו נשמע לי, משום מה, יותר שרת משרת. הייתי בטוח שמישהו חומד לו לצון ומותח אותי. זה היה מנהגנו בקול ישראל הישן והטוב, שמדי יום היינו מגסים להפיל את עמיתנו בפה של מתיחות, שעל פ"רוב היו משעשעות מאין כמותן. משום שהייתי משוכנע שגם הפעם זאת מהתלה, ומשום שהייתי רחוק בזמן, החלטתי לקטוע את שיחת הטלפון באי-בה ולטרוק את השפופרת, אבל רק לאחר שהפטרתי בעברית צחה - "במחילה, מר שרת, שק לי בתחת" - וטרקתי.

לא חלפו חמש דקות, ומנהל הרדיו דאז, חנוך גבי תון, גם הוא מחפש אותי בבהילות: "יוסי, האם אמרת למשה שרת בטלפון שיישק לך בתחת?" הייתי כנדהם. "מה פתאום", השבתי לו, "זה לא

היה שרת, זה היה מישהו שהעמיד פני שרת וניסה לחקות אותו". וחנוך גבתון בשלו: "אתה טועה, יוסי, זה לא היה חקיינו, זה היה שרת בכבודו ובעצמו". לא ידעתי את נפשי מרוב מבוכה, ומה אעשה עכשיו. שבת וטלפנתי לאותו המספר, ועכשיו שרת דווקא נשמע כשרת, הוא ולא אחר. הצעתי לו, למורי ורבי, הסבר מהתחת ל"שק לי בתחת", אבל משכנע למדי, לרעתי: "מר שרת", הסברתי, "כלום תעלה בדעתך שאומר לך, דווקא לך, מה שאמרת קודם, ואני אפילו לא רוצה לחזור על הביטוי, אלמלא הייתי סמוך ובטוח שמישהו מהתל בי?"

"מר שריד הצעיר", התרצה שרת, "אני מאמין לך, ניכרים דבריך כדברי אמת". והעברית שלו שוב עוררה את קנאתי. ואז טרח שרת להסב את תשומת לבי לטעות שכשלת בה במהדורת החדשות: "אין אומרים לרכב על סוס, כי אם לרכוב על סוס", תיקן. אני הודיתי לו, ומאז אני רוכב כהלכה.

משה שרת מת לפני שנים רבות, והוא אפילו איננו יודע שקם לו יורש, והיורש הזה הוא אני. אסור